

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **VYSSPA Sports Technology s.r.o.**
sídlem Skladová 2438/6, Plzeň
zastoupen Mgr. Jiřím Čížkem, advokátem
sídlem Dvořákova 44/38, Plzeň

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

za účasti: **město Kuřim**
sídlem Jungmannova 968/75, Kuřim

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26.4.2022, č.j. ÚOHS-10301/2022/162, sp.zn. ÚOHS-R0039/2022/VZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Zadavatel (osoba zúčastněná na řízení) zadával v otevřeném řízení veřejnou zakázku „Městský stadion Kuřim – rekonstrukce“. Žalovaný ve vztahu k tomuto zadávacímu řízení rozhodoval o návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele (návrh směřoval proti zadávacím podmínkám) a vydal usnesení (prvostupňové rozhodnutí) ze dne 18.3.2022, č.j. ÚOHS-09760/2022/510, sp.zn. ÚOHS-S0109/2022/VZ, kterým rozhodl, že se správní řízení podle § 257 písm. c) zákona č. 134/2016, o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“) zastavuje, neboť v souvislosti s podáním návrhu nedošlo ke složení kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ. Předseda žalovaného pak nyní napadeným rozhodnutím žalobcův rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Podle žalobce je napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný podle žalobce pochybil tím, že nesprávně určil výši kauce podle § 255 odst. 1 ZZVZ, kterou byl žalobce v souvislosti s podáním návrhu na zahájení správního řízení povinen složit na účet žalovaného. Žalobce v rámci zadávacího řízení podal nabídku, v níž vyjádřil nabídkovou cenu v celkové výši 5 000 000 Kč, čímž naplnil hypotézu § 255 odst. 1 věty první ZZVZ, a tedy mu v souladu s tímto ustanovením vznikla povinnost složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele, tj. 50 000 Kč. Dovozuje-li žalovaný, že odstoupením žalobce ze zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ zanikla také nabídková cena, ze které by bylo možné kauci ve smyslu § 255 odst. 1 ZZVZ stanovit, jde podle žalobce o tvrzení liché. Žalobce je toho názoru, že nabídkovou cenu v zadávacím řízení stanovil, pročez měl žalovaný přijmout kauci ve výši podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ.
4. Žalovaný podle žalobce nesprávně interpretuje § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ stanovující, že odstoupením účastníka zadávacího řízení zaniká jeho účast v zadávacím řízení. Žalovaný dle žalobce nepřipustně rozšiřuje účinky odstoupení účastníka ze zadávacího řízení na § 255 odst. 1 ZZVZ upravující výši kauce spojené s podáním návrhu na zahájení správního řízení, ačkoli ZZVZ spojuje odstoupení účastníka zadávacího řízení toliko se zánikem jeho účasti v zadávacím řízení; je tedy zřejmé, že ZZVZ nespojuje odstoupení účastníka zadávacího řízení rovněž s odvoláním jeho nabídky, jak mylně dovozuje žalovaný.
5. Tvrdí-li dále žalovaný, že se žalobce v zadávacích řízeních vedených před žalovaným systematicky dopouští obcházení zákona a zneužití práva tím, že stanovuje celkovou nabídkovou cenu ve výši, ze které mu následně bude vypočítána nejnižší možná kauce pro podání návrhu dle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ (tj. 50 000 Kč), jde o tvrzení liché a ničím nepodložené.

6. Žalobce tedy navrhuje, aby zdejší soud napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

7. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a setrává na závěrech, na nichž je založeno napadené rozhodnutí.
8. K žalobní argumentaci stran určení výše kauce podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ žalovaný uvádí, že v době podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele již neexistovala nabídková cena, za kterou by byl žalobce ochoten uzavřít se zadavatelem smlouvu na zadávanou veřejnou zakázku, čímž žalobce zjevně projevil vůli nebýt svojí nabídkou dále vázán (včetně nabídkové ceny v ní uvedené). Žalovaný tedy nepochybil, konstatoval-li, že celkovou nabídkovou cenu navrhovatele (žalobce) k okamžiku podání návrhu nebylo možné stanovit, pročez mu vznikla povinnost podle § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ uhradit kauci v celkové výši 100 000 Kč.
9. Ve vztahu k žalobcem tvrzenému extenzivnímu výkladu § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ upravujícímu odstoupení účastníka ze zadávacího řízení žalovaný trvá na svém postoji, že odstoupením žalobce ze zadávacího řízení došlo k faktickému odvolání jeho nabídky, a to před podáním návrhu na zahájení správního řízení, pročez v době jeho podání již neexistovala nabídková cena, ze které by bylo možné kauci podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ stanovit. Cena, kterou navrhovatel (žalobce) nabídl, ani nabídka samotná již nebyly v době podání návrhu pro žádnou stranu závazné, neboť navrhovatel (žalobce) se svojí nabídkovou cenou okamžikem odstoupení ze zadávacího řízení nechtěl o veřejnou zakázku dále soutěžit, pročez nechtěl být svojí nabídkou (resp. nabídkovou cenou) nadále vázán.
10. K žalobní argumentaci stran obcházení zákona a zneužití práva žalovaný konstatuje, že tyto argumenty směřují proti závěrům žalovaného uvedeným v usnesení vydaném v odlišném správním řízení vedeném pod sp.zn. ÚOHS-S0053/2022/VZ, pročez ve vztahu k nyní posuzované věci nejde o argumenty relevantní. Žalovaný tedy pouze pro pořádek uvádí, že žalobce svým postupem konstantně usiluje o umělé snížení výše kauce, neboť podává nabídky, v nichž uvádí nabídkovou cenu ve výši 5 000 000 Kč, příp. 5 000 100 Kč, přestože se jedná o zadávací řízení na veřejné zakázky, jejichž předpokládaná hodnota je stanovena v desítkách milionů korun. Účelovost takto podaných nabídek dle žalovaného dokresluje i skutečnost, že žalobcem podané nabídky obsahují zásadní nedostatky, případně žalobce odstoupí ze zadávacího řízení před podáním návrhu na přezkum úkonů zadavatele. V kontextu těchto jednotlivých faktorů je evidentní, že žalobce podává účelové nabídky, aby dosáhl nejnižší výše kauce, pročez se dopouští zjevného zneužití práva, jež nepožívá právní ochrany.
11. Žalovaný tedy navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů

(§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

13. Žaloba není důvodná.
14. Zdejší soud se nutně nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení. Tvrdí-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak ji shledává v závěru žalovaného, že nabídka žalobce byla podána ryze účelově s úmyslem umělého snížení kauce na její zákonné minimum. Podle žalobce jde o závěr nesprávný, který je založen na nedostatečném zjištění skutkového stavu stran nyní posuzované věci, nadto z ostatních řízení zahájených na návrh žalobce plyne, že se žalobce tvrzeného zneužití práva systematicky nedopouští.
15. Z obsahu správního spisu je patrné, že námitky žalobce ve vztahu ke zneužití práva směřují proti závěrům žalovaného, jež se staly nosným důvodem jeho rozhodování v odlišném řízení vedeném pod sp.zn. ÚOHS-S0053/2022/VZ (a v navazujícím řízení o rozkladu vedeném pod sp.zn. ÚOHS-R0041/2022/VZ), nosným důvodem nyní napadeného rozhodnutí tyto závěry nejsou. Nosným důvodem nyní napadeného rozhodnutí je závěr, že v době podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele již neexistovala nabídková cena, za kterou by byl žalobce ochoten uzavřít se zadavatelem smlouvu na zadávanou veřejnou zakázku, protože celkovou nabídkovou cenu navrhovatele (žalobce) k okamžiku podání návrhu nebylo možné stanovit, a tedy mu vznikla povinnost podle § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ uhradit kauci v celkové výši 100 000 Kč. Zdejšímu soudu je přitom známo, že rozhodnutí ze dne 17.5.2022, č.j. ÚOHS-12359/2022/161, vydané v řízení o rozkladu vedeném pod sp.zn. ÚOHS-R0041/2022/VZ, je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp.zn. 62 Af 25/2022. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné další důvody, pro které by nyní napadené rozhodnutí shledával nepřezkoumatelným, a jelikož jiné důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ke kterým by zdejší soud musel přihlížet z úřední povinnosti, zdejší soud neshledal, lze uzavřít, že nyní napadené rozhodnutí deficitem přezkoumatelnosti netrpí.
16. Sporu je v nyní posuzované věci o to, zda žalobce byl při podání návrhu na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) povinen složit kauci ve smyslu § 255 odst. 1 věty první ZZVZ, tj. ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele (jak tvrdí žalobce), či ve smyslu § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ, tj. ve výši 100 000 Kč, neboť v době podání návrhu na zahájení správního řízení nebylo možné stanovit celkovou nabídkovou cenu, z níž by mohla být kauce podle věty první téhož ustanovení vypočtena (jak tvrdí žalovaný).
17. Nesporné je přitom mezi žalobcem a žalovaným to, že žalobce podal návrh na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) k žalovanému a zároveň na jeho bankovní účet složil kauci v celkové výši 50 000 Kč. Nesporné je i to, že žalobce podal návrh na zahájení správního řízení poté, co odstoupil ze zadávacího řízení, protože mu účast v zadávacím řízení zanikla. Nesporné je konečně i to, že předtím (před odstoupením žalobce ze zadávacího řízení) žalobce podal v zadávacím řízení nabídku s nabídkovou cenou 5 000 000 Kč.

18. Podle § 250 odst. 1 věty první ZZVZ je navrhovatel povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky (nebo za dobu prvních čtyř let plnění v případě smluv na dobu neurčitou), nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč. Podle § 250 odst. 1 věty druhé ZZVZ v případě, že navrhovatel nemůže stanovit celkovou nabídkovou cenu, je povinen složit kauci ve výši 100 000 Kč. Podle § 47 odst. 1 písm. b) ZZVZ se dodavatel stává účastníkem zadávacího řízení (mimo jiné) v okamžiku, kdy podá nabídku. Podle § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ odstoupením účastníka ze zadávacího řízení zaniká jeho účast v zadávacím řízení.
19. V nyní posuzované věci vyvstává konkrétně otázka, zda nabídková cena, která je součástí nabídky dodavatele podané v zadávacím řízení, může sloužit pro výpočet kaucí podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ (1 % z nabídkové ceny navrhovatele) i v situaci, kdy dodavatel (okamžikem podání nabídky účastník zadávacího řízení) před podáním návrhu na zahájení správního řízení ve věci přezkumu úkonů zadavatele ze zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ odstoupí. Spornou otázkou tedy je, zda odstoupením účastníka zadávacího řízení ze zadávacího řízení nabídková cena pro účely výpočtu kaucí podle § 255 odst. 1 ZZVZ „zaniká“, či nikoli.
20. Ačkoli v ZZVZ není pojem „nabídková cena“ konkrétně definován, nabídkovou cenou (i pro účely výpočtu kaucí ve smyslu § 255 ZZVZ) je – jednoduše řečeno – cena, za kterou se dodavatel zavázal realizovat předmět plnění veřejné zakázky (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 21.10.2020, č.j. 30 Af 63/2018-93). Podá-li přitom dodavatel nabídku, ve které stanoví nabídkovou cenu (je-li nabídková cena kritériem hodnocení nabídek), vyjadřuje tím jasně úmysl stát se účastníkem zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) ZZVZ a zároveň úmysl být svojí nabídkou (tj. i nabídkovou cenou) pro účely zadávacího řízení na konkrétní veřejnou zakázku vázán; dodavatel tedy podáním nabídky navrhuje, že bude veřejnou zakázku realizovat za podmínek a v rozsahu stanoveném zadávací dokumentací za cenu, kterou uvedl v nabídce (je-li nabídková cena kritériem hodnocení nabídek, tj. měl-li podle zadávací dokumentace nabídkovou cenu ve své nabídce uvést). Je-li s účastí dodavatele v zadávacím řízení spojen úmysl být vázán nabídkou, včetně nabídkové ceny, pak okamžikem odstoupení účastníka ze zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ tento úmysl (být vázán nabídkou) zaniká. Odstoupením účastníka ze zadávacího řízení zaniká podle § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ jeho účast v zadávacím řízení, což má ve vztahu k dalšímu průběhu zadávacího řízení principiálně tytéž účinky, jako by nabídka vůbec podána nebyla; zadavatel ani dodavatel nejsou nabídkou (a tedy ani nabídkovou cenou) dále vázáni a nabídka nemůže být zadavatelem hodnocena.
21. V nyní posuzované věci tedy v době podání návrhu na zahájení správního řízení k žalovanému (tedy poté, co žalobce nejprve nabídku podal, ale posléze ze zadávacího řízení odstoupil) již žalobce nenabízel žádnou nabídkovou cenu, za kterou by byl ochoten předmět veřejné zakázky realizovat (a s níž by zadavatel mohl v zadávacím řízení dále jakkoli „pracovat“). Nelze tudíž aprobovat žalobcovu konstrukci ve smyslu „jednou už přece byla nabídková cena stanovena, tudíž je nutné ji automaticky pro výpočet kaucí navždy zohledňovat“.
22. Účelem institutu kaucí je dle ustálené soudní praxe snaha zamezit zneužívání nástrojů ochrany (obran) ze strany účastníků zadávacího řízení. Stanovení kaucí má eliminovat zjevně účelové a bezdůvodné návrhy, jejichž cílem je pouhé blokování dalšího průběhu

zadávacího řízení. Praktickým důsledkem je poté omezení množství podaných návrhů k žalovanému takovým způsobem, aby se mohl zaměřovat pouze na závažné (významné) případy porušení zadávacího řízení (srov. například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29.8.2017, č.j. 29 Af 17/2016-183, a ze dne 12.1.2012, č.j. 62 Af 42/2010-131). Kauce složená na účet žalovaného tedy v podstatě slouží jako „jistina“ za vážnost podaného návrhu k žalovanému, která je navrhovatelovi vrácena, je-li jeho návrh shledán důvodným (v opačném případě kauce propadá). Takto vyjádřený účel a smysl kauce může být šetřen pouze v případě, kdy kauce podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ bude stanovena z nabídkové ceny, která stále trvá (tj. „existuje“, pro zadávací řízení „platí“), tj. se kterou navrhovatel v době podání návrhu k žalovanému v zadávacím řízení „stále soutěží“, kterou je vázán a zadavatel je oprávněn ji hodnotit, neboť pouze takto stanovená kauce fakticky reflektuje hodnotu, jakou má pro navrhovatele jeho účast v zadávacím řízení.

23. Pro tento závěr ostatně jasně svědčí i paralela odstoupení účastníka ze zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ s institutem odvolání nabídky podle § 1738 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, kterou přílehavě předkládaná napadené rozhodnutí. Odstoupení účastníka ze zadávacího řízení je z kontraktačního pohledu odvoláním nabídky. Jde o jednostranné právní jednání toho, kdo podal návrh na uzavření smlouvy (v poměrech ZZVZ podal nabídku v souladu s požadavky vyplývajícími ze zadávací dokumentace), z něhož bezpečně plyne, že ten, kdo uzavření smlouvy navrhl, již dále nechce být svým návrhem vázán, tj. vyjadřuje vůli, aby jeho nabídka zanikla. S odvoláním nabídky podle § 1738 občanského zákoníku se přitom pojí právní následek jejího zániku (tj. tato nabídka přestává být nabídkou). Při aplikaci těchto důsledků na odstoupení účastníka ze zadávacího řízení podle § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ je zjevné, že nabídka podaná v zadávacím řízení zaniká, a to včetně nabídkové ceny, neboť zanikla-li podaná nabídka, je nepochybné, že musela zaniknout i nabídková cena v ní uvedená.
24. Žalobce se na podporu svého názoru především dovolává závěrů správního řízení vedeného před žalovaným pod sp.zn. ÚOHS-S0218/2021/VZ, jehož účastníky byli žalobce a osoba zúčastněná na řízení, v němž žalobce podal nabídkovou cenu v totožné výši jako v nyní posuzované věci (tj. 5 000 000 Kč). Z dokazování při jednání zdejšího soudu vyplynulo, že v rámci uvedeného správního řízení byla mj. řešena otázka výpočtu kauce při odstoupení navrhovatele (žalobce) ze zadávacího řízení před podáním návrhu na zahájení správního řízení, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že se kauce vypočítá z nabídkové ceny navrhovatele (žalobce). Z dokazování však též vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2021, sp.zn. ÚOHS-S0218/2021/VZ, č.j. ÚOHS-33043/2021/500/AIV, bylo z procesních důvodů (zrušení zadávacího řízení zadavatelem) zrušeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 3.12.2021, sp.zn. ÚOHS-R0162/2021/VZ, č.j. ÚOHS-39849/2021/161/ČBř, a správní řízení vedené pod. sp.zn. ÚOHS-S0218/2021/VZ bylo zastaveno. Žalobce se tedy dovolává závěrů obsažených toliko v posléze zrušeném prvostupňovém rozhodnutí žalovaného. Z takového rozhodnutí žalobci žádné legitimní očekávání stran budoucí rozhodovací praxe žalovaného nemohlo vzniknout.
25. Pokud jde o žalobcův odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12.1.2012, č.j. 62 Af 42/2010-131, a na rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2019, sp.zn. ÚOHS-S0295/2019/VZ, č.j. S0295/2019/VZ-21197/2019/531/MKi, pak tato rozhodnutí byla založena na zcela odlišných skutkových poměrech. Jak je zdejšímu soudu známo z jeho úřední činnosti (ve vztahu k rozsudku ze dne 12.1.2012, č.j. 62 Af 42/2010-131) a jak vyplynulo z dokazování

při jednání soudu (ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2019, sp.zn. ÚOHS-S0295/2019/VZ, č.j. S0295/2019/VZ-21197/2019/531/MKi), v tamních věcech především, odlišně od věci nyní posuzované, navrhovatel před podáním návrhu na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ze zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ neodstoupil. I těchto rozhodnutí se tudíž žalobce dovolává nedůvodně.

26. Tvrdí-li žalobce, že žádný zákon neobcházet a žádné právo nezneužil, pak toto tvrzení se mýlí s důvody napadeného rozhodnutí, neboť to – jak již shora uvedeno – na takovém přesvědčení žalovaného založeno není; vyjadřoval-li se k této otázce žalovaný v napadeném rozhodnutí (od bodu 37.), pak tak činil jen nad rámec rozhodovacích důvodů a k argumentům žalobce vážícím se k jinému správnímu řízení (v němž předseda žalovaného rozhodl dne 17.5.2022 rozhodnutím č.j. ÚOHS-12359/2022/161, sp.zn. ÚOHS-R0041/2022/VZ), což také žalovaný v bodu 37. nyní napadeného rozhodnutí jasně uvedl, a proto ve vztahu k nyní posuzované věci nejde o žalobcovu argumentaci relevantní.
27. Lze tedy shrnout, že pojem „nabídková cena“ uvedený v § 255 odst. 1 ZZVZ je třeba vykládat nikoli ve smyslu jakékoli „historické nabídkové ceny“, kterou navrhovatel v minulosti stanovil (resp. jež byla obsažena v jakékoli jím v minulosti podané nabídce), nýbrž ve smyslu nabídkové ceny, na které navrhovatel v době podání návrhu na zahájení správního řízení stále trvá (resp. je jí vázán). Odstoupil-li navrhovatel (žalobce) ze zadávacího řízení ve smyslu § 47 odst. 4 písm. a) ZZVZ před podáním návrhu na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, v době podání návrhu již neexistovala „platná“ („živá“) nabídková cena, za kterou by byl navrhovatel (žalobce) zavázán předmět veřejné zakázky realizovat, stal-li by se vybraným dodavatelem, pročez procentní sazbu výše kauce podle § 255 odst. 1 věty první ZZVZ nebylo možné aplikovat.
28. Žalovaný tudíž podle zdejšího soudu rozhodl v souladu se zákonem, zastavil-li správní řízení podle § 257 písm. c) ZZVZ, neboť nedošlo k připsání správné výše kauce podle § 255 odst. 1 věty druhé ZZVZ.
29. Žádný ze žalobních bodů, jak byly v žalobě uplatněny, tedy zdejší soud nepokládá za důvodný a nad jejich rámec nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovodit ani žádný nedostatek, který by vyvolával vadu, k níž by musel zdejší soud přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

30. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení pak podle § 60 odst. 5 s.ř.s. na náhradu nákladů řízení nemá právo, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady vznikly, a k náhradě jiných nákladů řízení nebyl shledán žádný závažný důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. května 2023

David Raus v.r.
předseda senátu